

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 8 noiembrie 2007

în Cauza Rada împotriva României

(Cererea nr. 38840/03)

Strasbourg

Devenită definitivă la data de 08.02.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Rada împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Domnii B.M. Zupančič, președinte,

C. Bîrsan,

Doamnele E. Fura-Sandström,

A. Gyulumyan,

Domnul E. Myjer,

Doamnele I. Ziemele,

I. Berro-Lefevre, judecători,

și domnul S. Naismith, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 11 octombrie 2007,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 38840/03, introdusă împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Ioan Constantin Rada (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 7 noiembrie 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, domnul R.H. Radu.

3. La 9 mai 2006, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în anul 1954 și locuiește la Oradea.

A. Contestație împotriva destituirii reclamantului

5. Printr-un contract cu durată nedeterminată din 15 martie 1991 societatea comercială PECO Bihor S.A. (« S.C. PECO Bihor »), sucursala Societății Naționale a Petrolului PETROM S.A. București (« S.N.P. PETROM »), societate cu capital de stat, a angajat reclamantul ca director comercial.

6. Printr-o hotărâre din 30 octombrie 2000 directorul general al S.N.P. PETROM l-a destituit pe reclamant din funcție și l-a pus la dispoziția a S.C. PECO Bihor.

7. Printr-o hotărâre din 8 noiembrie 2000, directorul general al S.C. PECO Bihor l-a numit pe reclamant în funcția de șef la serviciul de vânzări și transporturi.

8. La 24 noiembrie 2000 reclamantul a înaintat la Judecătoria Oradea o acțiune în anulare a celor două hotărâri menționate anterior. El a cerut renagajarea sa în funcția de director comercial al S.C. PECO Bihor, daune-interese cu titlu de reparație a prejudiciului material suferit din cauza destituirii sale precum și restituirea cheltuielilor de judecată suportate. Acțiunea era îndreptată împotriva S.N.P. PETROM și S.C. PECO BIHOR.

9. La ședința din 29 martie 2001 reclamantul a declarat că renunță la capătul de cerere referitor la despăgubire.

10. Printr-o sentință din 2 aprilie 2001 Judecătoria Oradea a admis acțiunea reclamantului și a anulat hotărârile în litigiu, ordonând reangajarea reclamantului în funcția de director comercial. Instanța a considerat că prin hotărârile respective angajatorul modificase unilateral termenii contractului de muncă din 15 martie 1991 și că această modificare era contrară dispozițiilor Codului muncii care reglementează contractele de muncă pe durată nedeterminată.

11. La 2 mai 2001 S.N.P. PETROM a formulat recurs împotriva sentinței citate anterior, menționând că contractul dintre societate și reclamant, în calitate de director

comercial, era un contract de reprezentare și că prin urmare putea revoca reclamantul din funcție fără consimțământul acestuia.

12. Printr-o hotărâre din 7 septembrie 2001 Tribunalul Bihor a respins ca neîntemeiat recursul S.N.P. PETROM și a confirmat sentința pronunțată în primă instanță, considerând că contractul din 15 martie 1991 era un contract de muncă ale cărui clauze nu puteau fi modificate unilateral de angajator.

B. Recurs în anulare formulat de procurorul general

13. Printr-un memoriu din 3 octombrie 2001 S.N.P. PETROM a cerut Ministerului Justiției să sesizeze pe Procurorul General al României pentru ca acesta din urmă să înainteze un recurs în anulare împotriva hotărârii din 7 septembrie 2001 a Tribunalului Bihor. Memoriul citat anterior nu a fost transmis reclamantului.

14. La 9 septembrie 2002, la cererea Ministrului Justiției, Procurorul General al României a formulat la Curtea Supremă de Justiție un recurs în anulare împotriva hotărârii din 7 septembrie 2001, în baza art. 330 (2) din Codul de procedură civilă. În recursul său, transmis reclamantului, Procurorul general a cerut casarea cu trimitere spre rejudecare a hotărârii.

15. Printr-o hotărâre din 8 mai 2003 Curtea Supremă de Justiție a admis recursul în anulare. Ea a considerat că raporturile contractuale stabilite între reclamant și angajatorul său era reglementat nu numai de codul muncii, ci și de Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. În baza dispozițiilor pertinente ale acestei legi Curtea Supremă de Justiție a calificat contractul respectiv drept contract de reprezentare și a concluzionat că hotărârea din 7 septembrie 2001 fusese pronunțată în urma unei încălcări esențiale a legii, ceea ce a condus la o apreciere greșită asupra fondului cauzei. Ea a pronunțat casarea cu trimitere spre

rejudecare a hotărârii citate anterior și soluționând litigiul în fond, a respins ca neîntemeiată acțiunea reclamantului pe motiv că revocarea acestuia din funcția de director comercial fusese justificată.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

A. Codul de procedură civilă

16. Articolele pertinente dispun :

Articolul 330

« Procurorul general, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, poate ataca cu recurs în anulare, la Curtea Supremă de Justiție, hotărârile irevocabile pentru următoarele motive :

1. când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești ;
2. când hotărârea ce face obiectul recursului în anulare a încălcat legea, ceea ce conduce la o soluție greșită pe fondul cauzei sau când această hotărâre este în mod manifest neîntemeiată. »

Articolul 330¹

« În cazurile prevăzute la alineatele 1 și 2 ale art. 330 recursul în anulare se poate formula în termen de un an de la data la care hotărârea vizată a devenit definitivă și irevocabilă. »

Articolele 330, 330¹ și 330³ au fost abrogate de ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58 din 25 iunie 2003.

B. Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

17. Articolele pertinente dispun :

Articolul 141 alin. 2

« Consiliul de Administrație poate revoca oricând persoanele numite în comitetul director. »

ÎN DREPT

I. Asupra pretinsei încălcări a [art. 6](#) și [13](#) din Convenție

18. Reclamantul consideră în principal că rejudecarea hotărârii definitive din 7 septembrie 2001 a Tribunalului Bihor, în urma recursului în anulare formulat de Procurorul General, a adus atingere principiului siguranței raporturilor juridice, garantat de art. 6 alin. 1 din Convenție.

19. Reclamantul invocă de asemenea lipsa de imparțialitate și de independență a Curții Supreme de Justiție, care ar fi admis recursul în anulare datorită faptului că SNP PETROM era o societate cu capital de stat. El se plânge de asemenea de nerespectarea șanselor egale în procedura de recurs în anulare, precum și de o atingere adusă principiului contradictorialității din cauza necomunicării memoriului pe care partea adversă îl prezentase Ministrului Justiției la 3 octombrie 2001. Reclamantul invocă art. 6 alin. 1 și 13 din Convenție.

20. În partea sa pertinentă art. 6 alin. 1 din Convenție prevede următoarele:

« Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială, stabilită prin lege, care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) »

21. La rândul său art. 13 din Convenție prevede următoarele :

« Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de (...) Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale. »

A. Asupra admisibilității

22. Citând cauza *Martinie împotriva Franței* ([GC], nr. 58675/00, alin. 29, CEDO 2006-...), Guvernul contestă aplicabilitatea art. 6, pe motiv că postul de director comercial ocupat de reclamant în cadrul sucursalei Bihor a SNP PETROM implica o participare directă la exercitarea puterii statului și la funcțiile vizând protejarea intereselor generale ale statului.

23. În această privință Guvernul subliniază că SNP PETROM era la vremea faptelor o societate cu capital de stat, ce se ocupa de activitățile legate de exploatarea zăcămintelor de petrol și gaze naturale și de distribuirea și comercializarea petrolului și gazului.

24. Referindu-se la importanța strategică a sectorului petrolier în economia românească, Guvernul menționează că atribuțiile reclamantului în calitate de director comercial al S.C. PECO S.A. implicau o putere decizională precum și un anumit nivel de responsabilitate.

25. Guvernul deduce din aceasta că statul avea un interes legitim în a cere reclamantului o relație specială de încredere și loialitate și invită Curtea să concluzioneze în sensul neaplicării *ratione materiae* conform art. 6 la contestația reclamantului împotriva destituirii sale.

26. Reclamantul nu a prezentat observații pe tema excepției preliminare invocată de Guvern.

27. Curtea amintește că evoluția recentă a jurisprudenței în materie, în special Hotărârea *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei* ([GC], nr. 63235/00, CEDO 2007...) în care a considerat că, pentru a concluziona în sensul neaplicării art. 6, dreptul intern trebuie mai întâi să fi exclus în mod expres accesul la instanță în privința funcției sau categoriei de salariați în chestiune (*Eskelinen*, citat anterior, par. 62), ceea ce nu este cazul în speță.

Curtea a estimat de asemenea în cauza citată anterior că în principiu nimic nu justifică sustragerea de la garanțiile art. 6 a conflictelor obișnuite de muncă în măsura în care obiectul litigiului nu este legat de exercitarea autorității statului (*ibidem*).

Ținând cont de circumstanțele prezentei cauze, Curtea consideră că art. 6 alin. 1 este aplicabil în speță.

28. De altfel, Curtea constată că plângerile reclamantului nu sunt în mod manifest neîntemeiate în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție și că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Trebuie așadar să le declare admisibile.

B. Asupra fondului

1. Susținerea părților

29. Guvernul recunoaște că conform jurisprudenței constante a Curții, admiterea unei căi extraordinare de atac care rejudecă o hotărâre definitivă printr-o procedură de control a încălcat principiul siguranței raporturilor juridice (*Brumărescu împotriva României*, [GC], nr. 28342/95, par. 62, CEDO 1999-VII ; *SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României*, nr. 22687/03, par. 36, 1 decembrie 2005). În această privință, el amintește că după Hotărârea *Brumărescu* citată anterior codul de procedură civilă a fost modificat și că dispozițiile legale ce permiteau Procurorului General să sesizeze Curtea Supremă de Justiție cu un recurs în anulare împotriva sentinței definitive au fost abrogate.

30. Guvernul subliniază apoi că spre deosebire de cauzele citate anterior, în care hotărârile definitive anulate priveau drepturi în principal patrimoniale, în prezenta cauză hotărârea anulată nu aducea atingere unor asemenea drepturi, în măsura în care instanțele interne au fost chemate să examineze numai legalitatea deciziilor de destituire a reclamantului și de numire într-o altă funcție.

31. În fine, tot în opoziție cu cauzele menționate anterior (*Brumărescu* citat anterior, par. 62 ; *SC Mașinexportimport Industrial Group SA*, citat anterior, par. 36), Guvernul menționează că în speță hotărârea din 7 septembrie 2001 nu a fost executată înainte de anularea sa în urma recursului în anulare formulat de Procurorul general.

32. Reclamantul consideră că aspectele prezentate de Guvern nu ar putea justifica intervenția procurorului în litigiul pe care îl avea cu SNP PETROM.

33. Curtea amintește că dreptul la o judecată echitabilă în fața unei instanțe, garantat de art. 6 alin. 1 din Convenție, trebuie interpretat în lumina părții introductive a Convenției care enunță supremația dreptului ca element al patrimoniului comun al statelor contractante.

34. Unul din elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul siguranței raporturilor juridice care dorește, între altele, ca soluția definitivă pronunțată de instanțe la orice controversă să nu mai fie rejudecată (*Brumărescu* citat anterior, alin. 61). În virtutea acestui principiu nicio parte nu este autorizată să solicite controlul unei hotărâri definitive și executorii numai cu scopul de a obține reexaminarea cauzei și o nouă hotărâre în privința sa (*Riabykh împotriva Rusiei*, nr. 52854/99, par. 52, CEDO 2003-IX). Astfel, controlul nu trebuie să devină un apel mascat și simplul fapt că ar putea exista două puncte de vedere asupra temei nu este un motiv suficient pentru a rejudeca o cauză. Nu se poate abate de la acest principiu decât atunci când motive substanțiale și imperioase o impun (*Riabykh* citat anterior, par. 52).

35. În speță, pe baza observațiilor părților, Curtea nu are niciun motiv ca să se îndepărteze de jurisprudența citată anterior, situația de fapt fiind vizibil aceeași (a se vedea de asemenea *SC Mașinexportimport Industrial Group SA* citată anterior, par. 36). În special, faptul că hotărârea din 7 septembrie 2001 a Tribunalului Bihor nu a fost executată în

momentul în care a fost anulată nu poate convinge Curtea să ajungă la o concluzie diferită în speță (a se vedea, între altele, Hotărârea *Sipchenko împotriva Rusiei*, nr. 38368/04, par. 45, 1 martie 2007).

36. În privința argumentului Guvernului conform căruia anularea hotărârii din 7 septembrie 2001 în urma recursului în anulare nu a adus atingere drepturilor patrimoniale ale reclamantului, Curtea relevă că principiul siguranței raporturilor juridice se impune independent de caracterul patrimonial al dreptului civil pus în joc.

37. De altfel, Curtea consideră că dreptul reclamantului de a fi reangajat pe vechiul său post are un caracter patrimonial din cauza repercusiunilor bănești ce decurg din reangajare.

38. Aceste elemente sunt suficiente Curții pentru a concluziona că anularea hotărârii din 7 septembrie 2001 a încălcat principiul siguranței raporturilor juridice, aducând atingere dreptului reclamantului la o judecată echitabilă.

39. În consecință, a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție.

40. Pe baza concluziilor anterioare Curtea consideră că nu trebuie examinate separat capetele de cerere întemeiate pe pretinsa lipsă de independență și imparțialitate a Curții Supreme de Justiție și pe nerespectarea principiilor contradictorialității și șanselor egale; aceste plângeri nu constituie într-adevăr decât aspecte deosebite ale dreptului la o judecată echitabilă consacrat de art. 6 alin. 1, în privința căruia a concluzionat deja că a fost încălcat (a se vedea *SC Mașinexportimport Industrial Group SA* citat anterior, par. 39 ; *Popea împotriva României*, nr. 6248/03, par. 38, 5 octombrie 2006).

41. În fine Curtea consideră că nu trebuie examinate separat capetele de cerere întemeiate pe art. 13 din Convenție.

IV. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

42. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Prejudiciu

43. Cu titlu de prejudiciu material pe care l-ar fi suferit în urma anulării hotărârii din 7 septembrie 2001, reclamantul cere, fără a prezenta acte doveditoare, suma de 23.236 euro, reprezentând pierderile salariale pe care le-ar fi suferit începând de la 1 noiembrie 2000, data destituirii sale din funcția de director comercial la S.C. PECO Bihor.

44. De altfel, reclamantul cere 50.000 euro cu titlu de prejudiciu moral pentru frustrarea și neplăcerea provocate de ingerințele în drepturile sale invocate în fața Curții.

45. În privința cererii de reparație a prejudiciului material, Guvernul îl consideră excesiv, speculativ și nesusținut.

46. Guvernul susține în primul rând că reclamantul nu ar putea cere daune-interese cu titlu de salarii neîncasate pentru perioada anterioară hotărârii din 7 septembrie 2001, din moment ce a renunțat la cererea înaintată în acest scop în fața instanțelor interne.

47. În privința perioadei ulterioare Guvernul menționează că hotărârea din 7 septembrie 2001 a Tribunalului Bihor se limitează la a ordona reangajarea reclamantului în funcția de director comercial și nu stabilește în favoarea sa dreptul de a încasa salarii până în momentul reangajării sale efective.

În opinia Guvernului, nu s-ar putea stabili nicio legătură de cauzalitate între încălcarea art. 6 alin. 1 și prejudiciul material invocat de reclamant.

48. În ultimul rând, Guvernul subliniază că reclamantul nu a prezentat acte doveditoare care să ateste cifra salariilor pe care le-ar fi încasat în caz de reangajare.

49. În ceea ce privește cererea de reparație a prejudiciului moral, Guvernul face trimitere la cauze similare examinate de Curte și consideră că suma cerută de reclamant este excesivă.

50. Curtea amintește mai întâi că a concluzionat că s-a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție din cauza anulării unei hotărâri judecătorești definitive care ordona reangajarea reclamantului, în urma recursului în anulare formulat de Procurorul General.

51. Ea amintește de asemenea că o hotărâre de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică de a pune capăt încălcării și de a-i anula consecințele astfel încât să se restabilească pe cât posibil situația anterioară acestuia (a se vedea *Brumărescu împotriva României* (satisfacție echitabilă) [GC], nr. 28342/95, par. 19, CEDO 2001-I ; a se vedea de asemenea, *mutatis mutandis*, *Metaxa împotriva Greciei*, nr. 8415/02, par. 35, 27 mai 2004 și *Iatridis împotriva Greciei* (satisfacție echitabilă) [GC], nr. 31107/96, par. 32, CEDO 2000-XI).

52. Curtea relevă că în principiu reangajarea reclamantului în funcția pe care o deținea înainte de destituirea sa, așa cum a fost ordonată prin hotărârea din 7 septembrie 2001 a Tribunalului Bihor, precum și plata unor despăgubiri pentru prejudiciul material și moral suferit din cauza anulării aceste hotărâri ar plasa reclamantul pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 6 alin. 1 din Convenție n-ar fi fost încălcate.

Cu toate acestea, în prezenta cauză, Curtea nu consideră oportun să ceară reangajarea reclamantului pe postul său, din moment ce în observațiile sale interesatul nu a formulat nicio cerere în acest scop.

53. În privința prejudiciului material, Curtea constată, împreună cu Guvernul, că în cazul în speță nicio reparație corespunzătoare unei pierderi suferite (*damnum emergens*) nu poate fi acordată reclamantului, din moment ce interesatul a renunțat la cererea sa de despăgubire în fața instanțelor interne, care s-au limitat deci la a ordona reangajarea sa.

54. În privința sumei corespunzătoare lipsei de câștig (*lucrum cessans*), Curtea relevă că, deși a fost informat la 22 august 2006 asupra cerințelor impuse de art. 60 din Regulamentul Curții în privința cererilor de satisfacție echitabilă, reclamantul nu și-a susținut pretențiile cu acte doveditoare pertinente. Astfel, nu a oferit documente care să ateste cifra salariului pe care îl încasa în momentul destituirii sale și cifra salariilor pe care le-ar fi obținut în calitate de director comercial pentru perioada ulterioară hotărârii din 7 septembrie 2001. Nu a prezentat nici acte doveditoare cum ar fi statele de plată din care să reiasă cifra salariului pe care l-a încasat efectiv în calitate de șef al serviciului vânzări și transporturi la SC PECO Bihor. În plus, estimarea propusă de reclamant nu poate fi acceptată în lipsa documentelor, cum ar fi contractul colectiv de muncă, ce stabilește cifra diferitelor indemnizații adăugate la salariul de bază, pe care inculpatul le include în calculul său.

55. Prin urmare, în lipsa actelor doveditoare pertinente, Curtea nu ar putea face speculații asupra valorii lipsei de câștig de care reclamantul consideră că a fost privat în urma anulării hotărârii din 7 septembrie 2001 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Dragne și alții împotriva României* (satisfacție echitabilă), nr. 78047/01, par. 18, 16 noiembrie 2006). Așadar nu trebuie să i se acorde reclamantului o despăgubire cu acest titlu.

56. Curtea consideră totuși că reclamantul a suferit un prejudiciu moral în special datorită frustrării provocate de anularea hotărârii definitive pronunțate în favoarea sa și că acest prejudiciu nu este suficient compensat printr-o constatare a încălcării.

57. Pe baza ansamblului de elemente aflate în posesia sa și statuând în echitate, așa cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea alocă reclamantului 3.000 euro pentru prejudiciul moral.

B. Costuri și cheltuieli

58. Reclamantul nu formulează nicio cerere cu acest titlu.

59. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care a cerut-o. În consecință, în cazul în speță, Curtea decide să nu-i aloce reclamantului nici o sumă cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

60. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă ;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție din cauza anulării hotărârii din 7 septembrie 2001 a Tribunalului Bihor în urma recursului în anulare formulat de procurorul general ;

3. hotărăște că nu trebuie examinate separat celelalte capete de cerere ale reclamantului întemeiate pe art. 6 alin. 1 din Convenție ;

4. hotărăște că nu trebuie examinate separat capetele de cerere întemeiate pe art. 13 din Convenție ;

5. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție, 3.000 euro (trei mii euro) pentru prejudiciul moral, la care se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit ;

b) că începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale ;

c) că suma respectivă va fi convertită în moneda statului pârât la rata de schimb din ziua efectuării plății ;

6. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 8 noiembrie 2007, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupančič,

președinte

Stanley Naismith,

grefier

Subsemnata Mioara Cioranu, titulară a autorizației cu nr.2885 eliberată de Ministerul Justiției, certific exactitatea acestei traduceri cu textul documentului din limba franceză, care a fost vizat de mine.

